

Gürültülü Yalnızlık

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Kasım 2018

Kanlı bir ırmak olabilir gözyaşlarım;
Vuku bulan medeni cesaretim sayesinde
İhya olduğum demirbaşı ömrün
Sükûtun da ayak sesi
Demi yok olmuş zulmün vicdanla kıyası
Bilip bilmeden zehrolan gölgesinde
Kayıp naşına uzanan ellerim
Göğün gürültülü yalnızlığı.

Zamanla büyüyor sabrım, anne:
Hani, dediklerine karşı çıktığım
Güncemde kendimi yeni yeni tanıdığım
O defolu mizacı yakıştıramazken kendime.
Gök de sabitti
Yeryüzüne müdahil eden Tanrının tutanaklarında
Eleme yüklediğim ne gibi bir maruzattı da?
Kıyama duran ruhun üst katında
Dar cepheli bir yalnızlık
Beyhude sevinçlerin nazarında
Uyumsuz varlığımla hep ünlem işareti
Atıfta bulunduğum kaderin dokunulmazlığı
Nasıl ki nüksetmişti gönül penceremde...

Ben ki;
Adam boyu yalnızlığım
Taktığım kulpu
Pek mi elzem bellemiştim de
Kuyruk acısıydı zalimin
Hınca hınç yüreğimi istilas
Yakası açılmadık cümlelerde.

Şerh düştüm düşeli ölümü
Mizacım daha bir yaftalandı.
Sulh bildim mademki sessizliği
En uzak ikrardı

Adımdan bir hece sonrası.
Ne güldüm
Ne gülmeye dair bir özür sundum:
İçimdeki o devasa lahit:
Pişekâr bir sitemde
Kalburüstü gölgelerin
İzafî coşkusu
Kelamın bir anlık gafleti idi doğrusu
Dile gelmeyen bir ömür
Bir bir ifşa edilesi
Gel geç aklın da kayıp rotası.

Sevip de sevmeye meyleden
Yürekte kara bir leke
Aşkın delidolu yankısı
Çeperinde tümlüğümün
Hiçe çıkmış adı bir kez bunca cürümün
Sonrası muğlâk bir güzergâh:
Sevi dilinde ne ise nakşeden hece hece:
Mirası adeta atalarımın
Sevmeyi inkılâp bellediğim sair cümle.

Ne vukuat ne de hoyrat afra tafrası
Cılkı çıkmış mazeretlerin tayfası:
Gönül isterdi ki, demenin en büyük tasası:
Dingin bir denizde
Kabaran yüreğim değil
Bir avuç içi özlemin dokusuna
Teneffüs eden yanlı yansız aşk benzeri ihanet:
Ediminde deli fışek iklimin bile çekincesi
Rüzgâr dinmeden
Recm ettiğim dil yarası.